LA CIUTAT

Segona època — Any I — Núm. 12 — Preu: 10 cèntims

DIARI DEL MATI

Barcelona, diumenge, 25 de novembre del 1934

EL TEMPS. — S'albiren boires baixes des del pla de Vic fins a Lleida i conca de Tremp.

Per la resta de Catalunya el temps és bo i domina cel serè i vents fluixos del sector Nord.

La temperatura mínima a Núria ha estat de 7 graus sota zero i existeix un gruix de neu de 10 centímetres.

Importants acords del Consell de Ministres

Les precipitacions inoportunes

Quan s'ha produït en un poble un trasbals tan intens com el que es produí a Catalunya en la primera desena del mes d'octubre, cal que passi algun temps abans d'arribar a l'aclariment total dels fets i a la definitiva fixació de les actituds personals i polítiques. Els qui millor saben el que va succeir no estan avui en condicions de parlar. I ha estat publicada ja llur declaració segons la qual es proposen d'explicar ells mateixos, en el seu dia, la pròpia actitud i la de tots.

Aquesta circumstància i d'altres que n'hi ha, són motius suficients perquè ningú, en les fileres de l'esquerrisme català, no es precipiti a prendre posicions, ni a formular judicis, ni a ocupar llocs de representació, ni a interpretar els sentiments dels seus electors. Precipitar-se és ja una imprudència en els qui, amb una pressa poc justificada, volen ara mostrar-se com a homes prudents, clarividents, previsors i nets de culpa.

Massa corren, els alludits, a espolsar-se les responsabilitats i a proclamar llur dissentiment. Massa impacients es mostren també els qui van a ocupar llurs escons de diputats en uns rengles on tants de buits forçosos hi ha.

Ells diuen que creuen complir d'aquesta manera els deures de la representació que ostenten i la missió que els confiaren els electors i els militants. ¿Però estan segurs que aquests senten verament la necessitat o el desig de veure alguns de llurs representants en la situació gens envejable en què s'han posat ells mateixos per pròpia iniciativa?

Mai no és oportú de precipitar-se. Però hi ha, en política, precipitacions especialment inoportunes. I el resultat pràctic ja s'ha vist prou bé. Es indubtable que la gran majoria dels ciutadans haurien preferit que no haguessin tingut lloc les escenes parlamentàries de la setmana passada, en les quals uns quants diputats catalans hagueren de fer un paper desagradable.

Potser sí que ells, en captenir-se d'aquella manera, cregueren fer un sacrifici. No sabem, però, que ningú els l'hagués demanat. No és admissible, doncs, l'intent de justificació per l'argument del sacrifici en bé dels interessos populars.

A Madrid han trobat precipitada la reaparició. A Catalunya els ciutadans no han vist que fos necessària ni útil, i és general el parer que no és arribada l'hora d'adoptar resolucions i prendre actituds que, per a ésser fonamentades, exigeixen una coneixença completa dels fets i de llurs causes.

Tot vindrà. Tot s'aclarirà dins cada partit i davant del poble. Cadascú, aleshores — els que tenen càrrecs de representació i els que no en tenen — podran pronunciar-se i decidir-se lliurement. Són explicables els ajornaments que les circumstàncies imposen. No ho són, en canvi, les inoportunes precipitacions.

Diu Azorín...

Una definició de la incompatibilitat

Ha dit Azorín:

«Una revolución presupone una doctrina. La doctrina no se forma en un día. Y declarar la incompatibilidad moral con los inductores de un movimiento es, en puridad, declarar la incompatibilidad con las ideas. Y la incompatibilidad con las ideas vale tanto en resolución como poner fuera del área nacional, excluir del trato civil, a quien no moldee su pensar sobre nuestro pensar.»

Que és precisament el que volen, i senten i somnien, els monàrquics, els falangistes, tradicionalistes, renovacionistes, i totes les varietats de la caverna que avui manen a Espanya.

El T. del G.

L'estada del senyor Gil Gil i Gil a Barcelona

El vocal del Tribunal de Garanties, senyor Gil i Gil, junt amb el fiscal del Tribunal de Cassació i del secretari de la Sala Segona del Tribunal de Garanties, varen estar ahir al matí, a la Divisió i complimentaren el general Pozas que n'està encarregat interinament. A més, també visitaren els senyors Jiménez Arenas i Carreras Pons.

Pregaren al senyor Carreras Pons que els facilités un policia per tal que acompanyés el secretari a fer les citacions dels que han de declarar davant el Tribunal de Garanties.

A la tarda es personà el senyor Gil en el vaixell-presó «Uruguay» per tal de fer signar les declaracions al senyor Lluís Companys i als ex-consellers del Govern de la Generalitat de Catalunya.

En la seva reunió d'ahir aprovà, entre altres, el decret relatiu a la incautació de l'Ordre Públic a Catalunya

El ministre de Governació digué: M'interessa acabar amb els atracaments de Madrid, malaltia propagada des de Catalunya

Madrid, 24. — A dos quarts d'onze del matí es reuní el Consell de Ministres a la Presidència i acabà la seva deliberació a dos quarts de dues de la tarda.

El cap del Govern digué, en sortir, als periodistes:

—No tinc res que dir-los. El senyor Jalon ha pres nota de l'ampli despatx que hem tingut. L'únic assumpte polític, si polític es pot nomenar, ja que jo crec que més bé té caràcter econòmic, és el que es refereix a la fórmula proposada pel senyor Gil Robles, i hem acordat que esl colsulti als caps dels partits polítics que formen l'aliança que defensa al Govern per a prendre una decisió en el Consell del pròxim dimarts.

Un periodista li preguntà:

—I aquesta consulta, la portareu a cap personalment?

—No. Els representants de la Ceda en el Govern, ja que és el sector que ha fet la proposició. Parlaran, en primer terme amb el senyor Gil Robles, i després, consultaran amb els altres grups polítics.

Contestant a preguntes dels periodistes, digué que aquesta tarda, a les cinc, en el ministeri de la Guerra, conferenciaria amb el cap de la Divisió militar de Catalunya, general Batet.

Igualment fou preguntat si s'havien ocupat dels condemnats de Castilblanco, i contestà negativament.

El ministre de Comunicacions donà la següent referència verbal del tractat en el Consell:

—Hem acordat activar les obres a Astúries per a les quals ja s'havien votat deu milions de pessetes, per tal d'atendre les atencions més urgents, i hem estudiat un sistema orgànic de construccions que, a més de donar treball, doni un benefici a l'Estat. Per exemple, la Casa de Correus i Telègrafos, que estava ma emplaçada i amb grans defectes de construcció, hem acordat que s'encarregui d'ella la Direcció de Propietats i es faci un nou edifici en el qual estiguin degudament instal·lats els serveis i el personal en bones condicions.

Després, el ministre d'Hisenda ens ha donat compte de diverses coses que no tenen gran relleu, i el d'Agricultura ens ha fet un avenç de les seves impressions sobre el projecte de llei del problema dels parcers i petits propietaris, així com també sobre el projecte de llei d'arrendaments rústics d'accés a la propietat. El Govern, sobre aquest problema, té un criteri molt d'acord, i d'aquest té transcendència política, ja que indica la unitat d'acció de l'actual Gavinet.

Jo he donat compte que l'Ajuntament de Sevilla, i especialment el diputat senyor Beca, han fet un prec al ministre de Comunicacions, per equivocació, en el qual es demana que el local que està situat al carrer d'Arístides Briand de l'esmentada capital andalusa, es destini al servei postal. Jo he dit que aquest prec correspon al ministre d'Hisenda, però que, en la meva qualitat de sevillà honorari, ajudaria la petició perquè es realitzin les obres.

Hem tingut un despatx molt extens, del qual tindrà coneixement aquesta tarda el Cap de l'Estat. En ell figura un decret sobre incautació d'auditories que portarà a terme el senyor Onofre Sastre.

A les Corts es portarà un projecte de llei proposant les recompenses qua hauran de donar-se a les tropes que ocuparen el territori d'Ifni. Fins que ho signi el President de la República no es donarà a la publicitat.

El ministre de la Governació ha fet una proposta al Consell relacionada amb les vídues i orfes de carrabiners. I això és tot, perquè fins el dimarts no ens reunirem de nou per a tractar del resultat de les gestions que els ha parlat el President del Consell. També ens ocuparem de diverses coses del ministeri d'Estat en relació amb tractats comercials i altres assumptes que no

(Passa a la pàgina 7)

Un altre moment greu per a la pau d'Europa

Ningú no pot creure que pugui haver-hi un país tan insensat que provoqui una guerra que començés on començés, acabaria per convertir-se en una foguera en la qual hi cremaria tot Europa i fins potser tot el món.

Els resultats d'una guerra, igual si sorgís ara amb motiu de l'incident entre Iugoslàvia i Hongria, que amb una altra excusa qualsevol, serien fatals per allò que hem donat per nomenar les essències de la civilització europea.

Ni un sol dels governants dels pobles d'aquesta vella Europa que sembla haver perdut la carta de navegar, té prou pit per arrossegar les responsabilitats que comportaria desfermar una lluita semblant. Però, malgrat això, cap, ni un solament, pot considerar-se lliure de responsabilitats. Donades les nostres concepcions ens sentim naturalment inclinats a carregar una gran part de culpa del que passa al nostre Continent (¿no seria millor parlar clar i dir concretament al món?) als governants dels països que han caigut en mans d'aquesta barbàrie organitzada que se'n diu feixisme. Ningú no pot estalviar als feixismes les enormes responsabilitats que han contret en bastir una ficció nacional embriagant uns pobles acorralats amb promeses que no es podien complir o, que de complir-se, havia d'ésser a expenses d'altres pobles. La història no podrà perdonar a Mussolini que intenti engrescar el poble italià creant una indústria pesada fictícia; que impulsi la natalitat sabent que Itàlia no pot contenir una major població i alimentant esperances d'eixamplaments a l'Adriàtic a costa d'altres pobles — Albània — o expandir-se a l'Africa amb sacrifici de França establerta en aquelles terres amb anterioritat.

Molt menys perdó pot merèixer encara Hitler, que tenia com a base del seu programa la guerra i unes reformes socials que sabia que no havia de complir, donat que treballava a expenses dels grans capitans d'indústria alemanya, i fins d'alguns que fabricaven armes i municions pels països als quals declarava la guerra per endavant. Les promeses sobre el millorament social han desaparegut ja fa temps del programa nacional socialista, però les amenaces de guerra s'evidencien o desapareixen segons siguin les necessitats del moment. A més, Hitler, ell mateix, s'ha creat una situació interior de la qual no pot sortir-ne de cap manera. Vulgui o no, o bé ha de provocar una lluita exterior de la qual Alemanya en sortís vencedora amb un tan curt termini que evités una revolució interior o bé serà escombrat de la Governació del seu país de manera violenta, cosa inevitable quan s'ha fonamentat un règim en la ficció.

¿Vol dir però que les culpes que puguin tenir damunt de la seva consciència aquests dos caps feixistes, minvi poc ni mica les dels altres?

De cap de les maneres. Existeixen les responsabilitats dels tractats de Versalles i de París que recauen per complet damunt dels que, mancats de lluc, varen impossibilitar els pobles vençuts d'aixecar-se econòmicament una altra vegada. Però, existeixen també les que han anat acumulant al llarg d'aquests setze anys lligant la seva política a pobles que sorgits de la guerra, o aniquilats per aquesta comporten, per la seva situació interior un perill d'explosió. No els redimieix de la seva culpa ni allò tan socorregut de la llibertat dels pobles, ja que aquests nous països han estat creats sense tenir per a res en compte aquesta llibertat i sí les conveniències dels vencedors.

Si Iugoslàvia, per exemple, no pensés tenir ben guardades les seves espatlles per França, no hauría tramés la seva nota a la S. de N. Per altra banda Itàlia ha afavorit sense gaires miraments la posició d'Hongria i ara quan Iugoslàvia es lamenta de la constitució de bandes de terroristes a aquell país, tothom, encara que no vulgui, pensa immediatament amb el paper que Itàlia ha jugat en la formació d'aquest estat d'esperit.

Tal com hem dit de bon començament, no creiem que a causa d'aquest conflicte d'ara es crei una situació de guerra, però no es pot negar que si no ho és en aquesta ocasió pot ésser-ho dintre un lapse de temps més o menys llarg. La feina de preparació no la pot amagar cap dels països compromesos. Txecoslovàquia enforteix el seu exèrcit. Itàlia concerta un pacte secret amb Austria i es lliga més fort amb Hongria en cridar l'atenció a Iugoslàvia. Els Estats de la Petita Entesa recolzen a la seva aliada i França dóna un crit d'alarma des del seu Parlament i tot aquest entreteixit de no venir un miracle que torni el seny als governants d'Europa ha d'acabar forçosament amb un cataclisme.

Misteri

Els diputats de la Lliga, tot dinant, prenen acords

Tanmateix, hi ha periodistes indiscrets. Com aquest de Madrid que adreça als diputats de la Lliga la pregunta següent:

«¿Qué se trató por la minoría de la Lliga Regionalista en un banquete celebrado anteayer en un local elegante y céntrico?

¿A que no lo dicen?»

Pecariem de candidesa si esperéssim la resposta. La història no consignarà en les seves pàgines el que tractaren i discutiren, a Madrid, els diputats de la Lliga, abans de la conferència que Cambó va celebrar amb Gil Robles.

Romanones diu que Gil Robles ha salvat la República democràtica

París, 24. — L'ex-comte de Romanones ha contestat en aquests termes a una pregunta —«¿Com va la República espanyola?»— que li ha dirigit el corresponsal de «Le Petit Parisién»:

—Després de la deserció dels socialistes, l'aliança entre els radicals i la C.E.D.A. és la garantia del règim. Els socialistes no són, ni molt menys, indispensables a un règim veritablement democràtic i el senyor Gil Robles complirà la promesa que motivà la ruptura amb els partidaris de la restauració: defensar lleialment l'ordre constituït. Aquesta aliança entre radicals i la C.E.D.A. perdurarà. Una República pot ésser catòlica i mantenir excellents relacions amb el Vaticà sense que per això pequi de clerical. Si sap abrigar algun optimisme sobre l'esdevenidor de la República és gràcies a l'ajut de Gil Robles. El que dic amb tanta major sinceritat quant no combrego en política amb ell. M'agradaria trobar-lo entre els adversaris del nou règim, però abans que tot és Espanya.

DIU QUE DIUEN...

El senyor Vidal i Guardiola — malabarista de milions — ha tornat de Madrid força contrariat.

Comença al Parlament el debat de Pressupostos, i fa sentir la seva «autoritzada» veu... i surt Gil Robles demanant la retirada del projecte. Decididament, el senyor Vidal i Guardiola no té sort.

* * *

Fa cosa d'un mes, va ésser nomenat cap de premsa de la Generalitat el senyor Bernat i Duran, home modest, tan modest, que la majoria dels informadors en aquell centre encara no el coneixen.

I sobre la seva problemàtica existència fins s'han fet travesses.

Nosaltres, degudament informats, garantim la seva existència.

* * *

Avui, les «huestes radicales» fadicales» faran una rebuda apoteòsica a Emilià Iglésies. Volen que recordi les arribades del «caudillo» de vint-i-cinc anys enrera...

Es allò: les ocassions han d'agafar-se quant passen.

* * *

Els prohoms de la Lliga han recomanat moderació al seu diari. Res d'atacs virulents. Res de molestar ningú...

—Demanen als adversaris que tinguin paciència, que ja tornarà la seva hora, que ens deixin fer, que no destorbin... Es tot un programa.

* * *

«Per a la defensa de Crist, sortirem, si convé, al carrer i exposarem la vida...»

Això ens ho ha dit, arrugant el front i arquejant les celles, un «fejocista» menor d'edat.

Recordem que els «fejocistes» encara juguen a concentracions, a fer exhibicions gimnàstiques i a córrer per aquests móns fent els soldats.

* * *

A nosaltres, les senyores ens mereixen, sempre tots els respectes. Per això trobem bé que la secció femenina del «Club Republicano» organitzi un homenatge a «la vejez radical».

Ja era hora que els vells radicals experimentessin alguna satisfacció. Fins ara, n'han rebut tan poques!

* * *

La «Real Asociación de Cazadores», de Barcelona, segueix essent «real» amb tots els ets i uts. Així ens ho ha confirmat un soci, afegint-hi un insolent... —I doncs, què?

Nosaltres, no hi tenim res que dir. Sempre val més aquesta sinceritat — encara que la legalitat se'n valgui de menys — que no la hipocresia d'altres llocs que tots coneixem.

* * *

Jesús Ulled, a Madrid, encara ensenya a tothom que troba — i si són cedistes, millor — un determinat exemplar d'un diari nocturn de Barcelona.

«—Ya véis que escàndalo!» — exclama fent l'indignat.

Una manera com qualsevol altra de fer «hegemonia».

* * *

Que si el senyor Sedó!
Que si el senyor Pich!
Que si el senyor Ulled!

A darrera hora, molt ens temem que cap no ho encerti.

I que un quart en discòrdia agafi el volant.

* * *

El senyor Rafael Roldós — que no vol ésser res — s'ha vist obligat, amb el consegüent greuge a la seva modèstia a acceptar el càrrec de president del Consell del Treball a Catalunya.

Es trist això que a un home no el deixin estar tranquil a casa seva!

* * *

Els diaris catalans no poden publicar les notes del Negociat de Política Social de l'Ajuntament perquè els actuals funcionaris han perdut l'hàbit de fer-les en els dos idiomes que són oficials a Catalunya.

* * *

Hi ha homes de sort. El senyor Cortina Giner, que havia estat destituït, d'una manera fulminant, del càrrec de cap de Política Social de l'Ajuntament, pel conseller-regidor senyor Martínez Cuenca, ha estat reposat al seu lloc.

La Comissió de Suplicatoris a Girona

Ahir a la una de la tarda arribaren a Girona els diputats de la Comissió de Suplicatoris senyors Velayos, Pascual Cordero i Esparza, amb el secretari senyor Guillón i Garcia Prieto i els taquígrafs senyors Marin i Ibáñez.

Es dirigiren directament a la presó, i en la sala d'audiències varen prendre declaració al diputat senyor Marial, que es troba detingut de resultes dels darrers successos. La declaració del senyor Marial va durar exactament una hora.

Al sortir els membres de la Comissió de Suplicatoris, els s'aproparen al senyor Velayos perquè els digués l'abast de la declaració prestada. El senyor Velayos s'excusà de fer manifestacions, i es mantingué en una reserva total. Unicament manifestà que el senyor Marial havia protestat de la manera que fou tractat en els primers moments de la detenció.

A les sis de la tarda, el senyor Marial signà la seva declaració, i els senyors de la Comissió de Suplicatoris emprengueren el viatge a Barcelona.

Sembla que demà aniran a Tarragona

Contràriament al que s'ha dit, els elements que formen la Comissió no retornaren anit a Madrid. Sembla que esperen ésser autoritzats per anar a Tarragona demà, dilluns, per tal de comunicar l'auto de processament al cap de la minoria socialista senyor Ruiz Lecina que es troba detingut en aquella ciutat. De no ésser així, possiblement la Comissió retornaria a Madrid amb l'expres d'aquesta nit.

Durant la seva estada a Barcelona, han estat objecte de diversos interrogatoris. Entre altres coses, i referint-se a la conveniència que precisa sostreure els diputats del fur militar, han dit, que existeix un precepte constitucional que no dóna lloc a dubtes. La llei de 9 de febrer del 1912 que es refereix a la immunitat parlamentària, es troba derogada pel paràgraf tercer de l'article 56 de la Constitució, que diu, que si algun jutge o Tribunal estima que ha de dictar-se auto de processament contra un diputat, ho comunicarà al Congrés, exposant els seus fonaments.

Per tant, un jutge militar pot dirigir-se a la Cambra sollicitant la corresponent autorització per a processar a algun dels seus membres.

Per si això no fos suficient, la llei d'Ordre Públic, posterior a la promulgació de la Constitució, estableix que estan incursos en el fur militar, sense cap excepció, aquells diputats que dilinqueixin en matèria d'ordre públic. Es deixa a la jurisdicció civil el referent a altres matèries, i quan les autoritats militars delinqueixin en aquella, la seva intervenció.

DE MADRID ESTANT

IDEES LLUMINOSES DE GIL ROBLES

LA TEMPTATIVA DELS PLENS PODERS

(Crònica del nostre redactor especial a Madrid, Alard Prats)

No amb excessiu entusiasme, sinó en termes de prudència manifesta, com passant damunt de sorra «El Debate» elogia en un editorial les excellències d'un difús programa de justicia social. L'actitud del ministre d'Agricultura és la doctrina de l'Església, la doctrina cristiana. S'estranyen les gents del discurs del senyor Jiménez Fernàndez? Doncs, fan malt fet perquè és perfectament ortodox. Ortodoxa és la doctrina i perfectament enquadra dintre de la tàctica acostumada del catolicisme oficial, la manera de fer-la prevaler. S'ajusta a la clàssica màxima: «Molt predicar; de teu ni un gra».

En efecte, la Llei de parellers es discuteix, la doctrina catòlica de la justícia social es manté en teoria. Pràcticament, els senyors agraris, amb els quals s'ha arribat a un acord, s'encarreguen per mitjà d'esmenes de desnaturalitzar i de canviar del cap a la fi el text i l'esperit de l'articulat. Així realitza la seva creuada de justicia social la CEDA. La doctrina és irreprotxable; la seva aplicació, com hom veu, perfecta. De la mateixa manera, els senyors bisbes i fins el propi Papa prediquen la pobresa i la humiltat i recorden allò de l'ull de l'agulla i el camell, envolupades amb les dificultats per al ric a la Duana celestial. La invenció d'aquesta postura no és nova. Les observacions que recordem són tan velles com la mateixa invenció. La CEDA és un partit nou, amb idees noves, jove i arborat. Avui es presenta aqueixada per aquest súbit atac d'amor als humils. La febre, però, aviat descens. Ahir un altre rapte d'il·luminació divina fa proferir al senyor Gil Robles allò que per tal de remeiar l'atur forçós «había que sacar el dinero fuera como fuera y de dónde estuviere», afirmació que amb tan de calor aplaudí el senyor Pérez de Rozas. Passat el frenesí de l'atac tot queda en res. Però això ocorre quan es tracta de donar i practicar la doctrina cristiana.

Quan es tracta d'altres coses més concretes i reals, en les quals l'alè de l'esperit cristià no pertorba i posa molt sentimentals els cedistes, salten al centre de l'hemecicle les expressions de la veritable i autèntica «doctrina» d'aquestes forces. ¿Però què seria d'aquests homes sense aquelles fugides als negocis purs de l'espiritualitat? Gràcies a aquests intermedis es va desenvolupant la funció que camina vers un desenllaç previst. El senyor Gil Robles enmig d'una expectació aparent, ha demanat per al Govern plens poders per tal d'entrar a sac en quant pugui perjudicar la bona marxa de la Hisenda i de l'Economia públiques. Plens i omnímodes poders. No és original la petició.

La féu ja aquesta meravella del món financer que respon per Calvo Sotelo. Però al senyor Marraco el deixa espaordit i sorprès tal petició, com si en aquell mateix moment neixés la iniciativa. No estava assabentat que el senyor Gil Robles es proposés en cap moment llançar al vent tal proposició. Aquesta manca d'informació li torbà l'ànim i molt més quan vingué al seu coneixement per comprovació personal que tothom, àdhuc el senyor Alba, ho sabia, tothom menys ell. Hom atribuí a la proposta del senyor Gil Robles abast polític. Lògicament, des de la seva posició de «President-adjunt del Govern», com repetides vegades l'ha nomenat el senyor Lerroux, no es concebeix que es pugui desautoritzar un projecte de pressupostos tan parençosament. Sembla ésser que la funció específica d'unes Corts era la de discutir i aprovar la Llei de Pressupostos. El senyor Gil Robles vol pressupostos, però després concedeix plens poders al Govern perquè implanti procediments dictatorials per aquestes matèries.

Per alguna cosa ha de començar. «El Debate» tracta aquest tema per procediments força confusionaris. Un pas en jals? L'anunci d'una Comissió de «tècnics desconeguts» que depuri econòmicament els centres de l'Administració Pública, ha desvetllat entre tots els funcionaris públics irritades suspicàcies. A Borsa ha estat molt mal acollida la suggestió de Gil Robles. Serà una mera posició de «a veure què passa» o el començament de l'articulació d'una dictadura? El propòsit és de pronòstic reservat.

«Patriotas»

Els que volen ésser amos de l'opinió pública

Trobem, en un diari republicà de Madrid, unes veritats magnífiques en tractar del projecte dels «parellers» i de les seves derivacions parlamentàries:

«Los «pariotas» que han reaccionado contra ese proyecto tan justo de los yunteros, son los que, aportando unos miles de duros en determinados periódicos, quieren ser ahora dueños de la opinión pública. Como compraban un Parlamento compran la opinión pública. Y cuando los diarios que representan ese espíritu nacional contrario a los intereses de la minoria oligàrquica hablan claro, los «patriotas» piden que se implante la censura y hablan de realizar una política de violencia.

Para oponerse al proyecto de los yunteros se levantó un diputado extremeño que cuenta los millones por docenas. Ese señor elevaba su voz, aunque no lo confesase, en nombre de sus millones. La conclusión tàcita de su discurso era ésta: Que se mueran de hambre esas treinta mil familias; pero que no se permita que se me rebaje un céntimo en mis ingresos.»

Per a ells com si encara regnés el Borbó!

Aquest número ha estat visat per la censura

LA PAU ESTA MALALTA

—De metges no me'n manquen, però cada dia estic pitjor...

(Per Bartoli)

memoriaesquerra.cat — La Ciutat [Barcelona, 1934-1935], 25/11/1934, pàgina 1